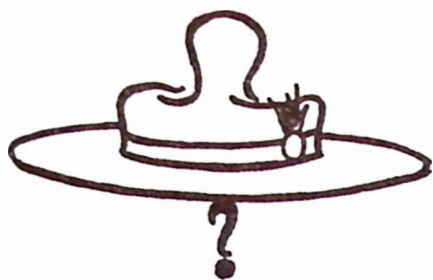

SPEJDERNES MAGASIN

46. årgang

nr. 2. februar 1962

Vi præsenterer –

FOX

Lederen af alt »ulvefolket« i vort korps, ulveunger såvel som førere, hedder RUTH OLSEN, i daglig tale dog aldrig kaldet andet end »Fox«. Med et humoristisk glimt i øjet oplyser hun selv, at hendes spejdermæssige oprindelse fortøner sig i fortidens skygger. I modsætning til så mange af vore andre ulveførere har Fox aldrig været pigespejder, men kom ind direkte udefra engang i 1928, da hun blev flokassistent i II Absalon, Hertug Knuds division. Her blev hun FF et års tid senere, og det må siges at have været en »permanent« ansættelse, for endnu efter 33 års forløb finder vi hende som flokfører for II Absalons ene flok »Daner«. I årenes løb er utallige ulveførere blevet »opdraget« hos hende og er gået til lederjob andre steder, så allerede derigennem har Fox sat sig store spor.

Men det er dog langt fra blevet herved. Hun blev Gilwell-ulv

UNDER SPEJDERHATTEN

om igen: ved sin trops 40-års fødselsdagsfest i fjor spillede hun således med stor bravour »tante et« i den lokale udgave af Wieds »Skærmydsler«.

Som du ser: opgaverne spænder vidt for koblets førerulv. Men Fox har Akela-format til at klare det hele.

Ikki

Huskeseddel

Redaktionen erindrer om hobbyserien »Sluger du sabler eller arbejder du med modeljernbane«. Af rent trykkeselskabs grunde kan det første indlæg tidligst fremkomme i marts nummeret af Spejdernes Magasin. For at ideen imidlertid ikke skal gå i glemmebogen, bringes denne lille notits til behagelig erindring. Også din patrulje har måske mulighed for at hente en okse hjem til patruljeudrustningen; hvis du har glemt konkurrencebetingelserne, kan du blade tilbage i januar udgaven af Spejdernes Magasin. Og så vent der redaktionen spændt på at høre fra også din patrulje.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra MAGASINETs besøg i ZOO, se artiklen side 30 (Foto: Finn Magnussen).

Under spejderhatten	22	De 13's rød	29
Huskeseddel	22	Giraffens jul	30
Ved Lejrbålet	23	Snesporing	33
Ud i kulden	24	Til hest	35
Ud at rejse	26	Junglonyt	36
Huset med maskerne	27	Duelighedstegn, Væver	37
Tjælfe den hurtige	28	Spejdertidende	38

FRITZ BAY-

VED LEJRBÅLET

I min patrulje var folk fra Sydafrika, Australien, Wales, England og jeg enlige dansker. Vor patruljefører havde herset med patruljen hele dagen, vi havde gennemgået de mærkeligste øvelser, klatret i træer, lavet bro af spejderstavnene, splejset og kastet med redningsreb i et ret forrygende tempo. Dertil kom de berømte »fritidsarbejder« som findes på ethvert gilwellkursus, men fritiden til at hellige sig disse, mangler, hvorfor disse sysler ofte udarter til natteroderi.

Vor PF var træt og særlig irriteret på en ung londoner, der ikke kunne følge med, kludrede forfærdeligt og viste en himmelråbende mangel på kendskab til de mest elementære spejderfærdigheder.

Da vi i skumringen sad i en lille gruppe med fritidssysler, og londoneren allerede havde trukket sig tilbage, sagde PF: »Bill er da også komplet umulig, han skulle ikke have været med her«. Jeg var tilbøjelig til at stemme i med, men så sagde min sidemand og gode ven Arthur fra Wales stilfærdigt: »Nej, han er ikke god, vi må se at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe ham!«

Jeg blev fløvet over, at den tanke ikke straks var faldet

mig ind, Arthur var en bedre spejder end jeg — en fin fyr, som havde en god indflydelse på sine omgivelser.

Jeg håber, I har sådan en fyr i din patrulje også, for Arthur havde jo ret. Det er let nok at være en god kammerat med de fyre, man synes om, men hvordan er du overfor dem, du ikke rigtig kan lide? Hvor er fejlen? Hos dig eller ham. Find den og ret det ved at arbejde med dig selv eller ved at hjælpe ham.

Hvis I kan skabe det rigtige patruljesammenhold, så vil I få meget ud af jeres spejdertid. Men husk, at det skal være en patrulje, ikke en klike. Der skal være 7—8 mand i patruljen, og jeg giver ikke en døjt for den klike, der siger: Ja, vi er nu 4 (eller 5) gode kammerater, og vi vil ikke have flere ind, for så ødelægger vi bare sammenholdet. Det sammenhold, der ødelægges så let, er intet værd, og det er ikke en levende og voksende patrulje.

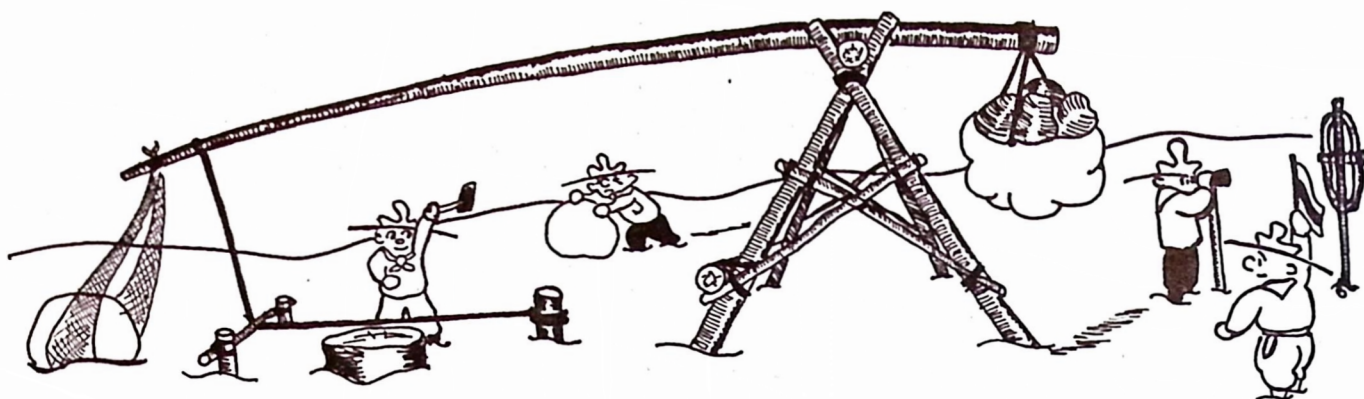
Prøv værdien af jeres kammeratskab og sammenhold ved at gøre patruljen fuldtallig — fyld hullerne ud, gør det nu og se at finde ud af, hvordan I kan hjælpe de nye.

Imaskild

Er din patrulje fuldtallig — hvorfor ikke?

Mine tanker går undertiden tilbage til en patrulje, som jeg var medlem af — kun i 11 dage, men jeg husker den, som var det 11 år.

Det havde været en travl dag på Gilwell Park, førertræningscentret uden for London, hvor spejderførere fra hele verden kommer til kursus, dette berømte gilwellkursus, som Baden Powell selv har givet retningslinierne for.

UD I KULDEN

MED PATRULJEN

Vi er jo nu i en af årets koldeste måneder, og med mindre sneen dækker landskabet og indbyder til spændende ski- og kælketure, er der måske her og der en enkelt patrulje, der trækker lidt på næsen, når talen falder på månedens patruljetur. »Det er da ikke et vejr og en årstid at begive sig ud i«. Men hvorfor i alverden dog ikke det? Naturligvis skal programmet tilrettelægges efter køligheden i luften, så vi holder os mest muligt i bevægelse, men ud skal vi da så sandelig, dels for at få rørt os lidt og få frisk luft i lungerne, dels for at få prøvet nogle af de ting i praksis, som vi har siddet og øvet os på ved patruljemøderne.

Find et nyt terræn

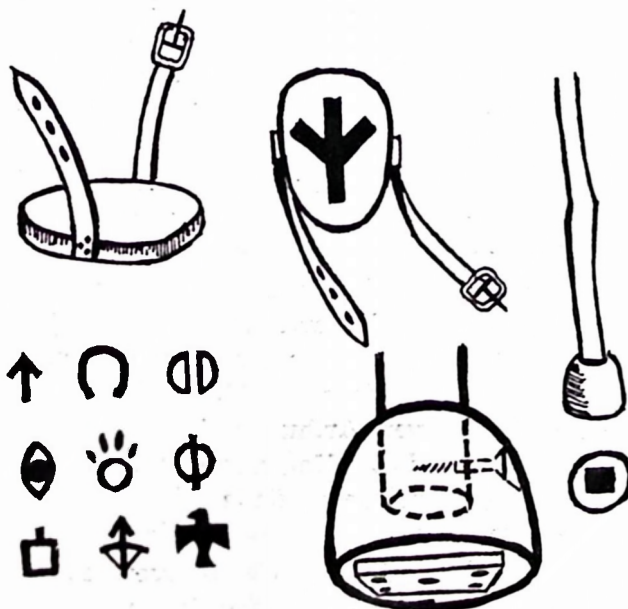
Men hvor skal vi tage hen? Ja, hvorfor ikke benytte lejligheden til at trave ad nye veje, d.v.s. finde et helt andet sted for månedens tur end de sædvanlige. Det behøver slet ikke at blive uoverkommeligt dyrt at tage et godt stykke væk hjemmefra. Når I er mindst fire, kan I på stationen få selskabsrejsebillet og derved opnå 35 pct. rabat, og så kommer man alligevel et stykke vej for forholdsvis små penge. Såfremt I slår jer sammen med en anden patrulje og bliver mere end ti, kan I oven i købet ved hjælp af de særlige »spejderbilletter« få endnu større rabat. Så tag kortet over din bys nærmere omegn frem og se, hvor der ser spændende ud. Vælg en

station nær skov og i et interessant terræn — og husk så at tage gode kort med på turen og at lade hele patruljen tage del i planlægningen på forhånd, så de ved lidt om, hvor de skal hen, og hvad der kan opleves der.

Hvad laver vi?

Endelig er vi da efter togrejsen fremme og klar til at gå i gang. Nu vil det jo sjældent være netop i stationsbyen, der er bedst for jer at slå jeres folder, så derfor foreslår vi, at I begiver jer ud til det valgte

terræn pr. spejdergangart. Det er jo noget, man skal kunne til 2. klasesproven og til stor gavn, hvor det gælder om at bevæge sig over længere afstande med mindst muligt energitab. Endvidere er det, når man vel at mærke har øvelsen, også en udmærket måde til at måle afstande på. Afvekslende 50 m gang og 50 m løb. På vej ud af byen indøver I det samlet, og siden prøver I så enkeltvis og kommer på den vis frem til samlingspunktet, hvor patruljeføreren ved hjælp af kort og ur kontrollerer de enkelte spejderes resultater. Men husk nu, at skal spejdergangarten have rigtig værdi, så skal det være noget, du kan gennemføre på så godt som den samme tid hver gang. Det kræver som før nævnt lidt øvelse, men så får I varmen ganske gratis samtidig.

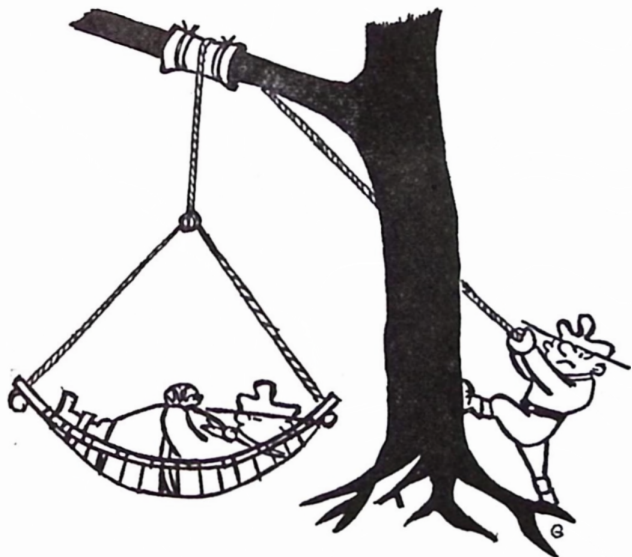
Sporing med sporjern

Nu er vi kommet rigtig ud i terrænet, og så er det vist tid for en sporingsovelse. Patruljeassistenten får sporsålerne på og starter i forvejen, mens de andre enkeltvis følger efter ham. Det er bedst at vælge nogenlunde blød jordbund i starten, senere kan man I jo altid gøre det sværere.

Hvordan laver man en sporsål?

Sporsålerne er noget, man har lavet hjemmefra i forvejen ved et patruljemøde. De kan f. eks. bestå af et stykke træ, der gennemvædes med fernis, så det kan tåle fugtighed. Til sålen fæster man to snore, eller bedre en rem som på tegningen, så sålen kan bindes fast under fødderne. — Derefter skaffer man sig nogle læderstumper, som man skærer ud i form af et spor. (Der er mange muligheder, som tegningen viser). Læderstumperne slås fast med skomagersøm, så lange, at de kan bøjes på bagsiden — (så holder de bedst). Det er naturligvis bedst at lave to sporsåler med det samme, — det er hurtigt gjort.

I stedet for sporsåler kan man selvfølgelig også bruge en sporstok. Fremstillingen fremgår vist med nødvendig tydelighed af tegningen.

Båretransport

Hvis I er på et sted, hvor det er muligt at få materialer dertil, var det sikkert en udmærket idé at prøve på at bygge en bære og transportere et af patruljemedlemmerne derpå over en længere strækning tværs gennem terrænet. Om fremstillingen ser I i »den lille spejderbog«. Såfremt patruljeføreren finder materiellets tilstand forsvarligt nok dertil, kan I jo også forsøge på en »elevatorbære«, som på tegningen. Men pas nu på, at I ikke skamferer det træ, der bruges. Læg en sæk under tovet, hvor det går over grene og lignende.

Pionerarbejde

Pionerarbejde er en dejlig sport hele året. Måske sværest i vintertiden, hvor de kolde fingre hæmmer aktiviteten. Her kan materialeman- gel naturligvis komme generende ind i billedet. Det er jo desværre ikke alle troppe, der har uhindret adgang til de fornødne materialer. Men så prøv noget mindre materialekrævende end pionerbroen. Konstruer en sneboldkastemaskine, således som man i middelalderen havde kastemaskiner til sten og andre behagelige småting, som man kunne ønske at kyle i hovedet på sine fjender. Inden I går i gang med opgaven skulle I på et patruljemøde prøve at fremstille en model af mekanismen.

Cross country

»Tværs igennem går vor vej«. Vi skal også prøve at have kompasset frem, og efter på kortet at have udvalgt os en kompasretning forsøger vi at følge denne tværs igennem terrænet. Pas dog nu på indhegninger i skoven (som vi evt. kan parallelforskyde udenom), vintersæd, fremmede menneskers enemærker o.s.v. Er du i tvivl om et areal er privat, eller om du dér kan gøre nogen skade, så gå naturligvis uden om. Som spejdere har vi et godt omdømme at leve op til. Det må vi ikke ødelægge ved tankeløse handlinger. Men det sørger din patruljefører sikkert for.

Kontakt med landbruget

Prøv forøvrigt under jeres patruljetur at komme til at besøge en gård. Få gårdmanden til at fortælle lidt om arbejdet på bruget i vintertiden. For gode ord og lidt betaling kan I sikkert af ham erhverve nogle roer. Tag dem med hjem til næste patruljemøde, hvor I så fremstiller roelygter til brug ved et natløb, hvor de elektriske

lygter efterlades hjemme. Roer er forøvrigt også udmærket egnede til fremstilling af skulpturer (snitte og udskæringsarbejde). Lav en buste af tropsføderen. Hvis I synes det er for let med en kniv, kan I jo efter en passende rensning af roerne prøve at gennemføre opgaven ved hjælp af fortænderne. Sukkerroer smager tåleligt — vi har selv prøvet. Til den sidstnævnte opgave kan en kartoffel forresten også anvendes. En æske med halspastiller vil virke formildende efter opgavens løsning.

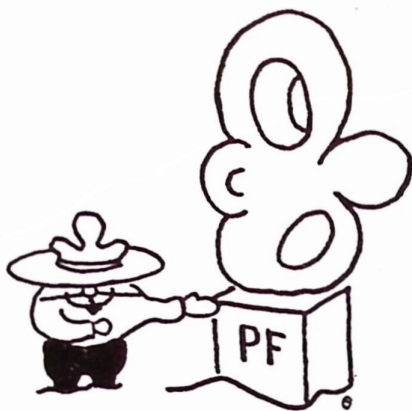

Afstandsbedømmelse og signalering

Nå, men nu kom vi pludselig indendørs og det var jo slet ikke meningen. Vinterhalvåret er forøvrigt aldeles fortrinligt egnet til afstandsbedømmelse. De manglende blade på træerne gør, at udsynet bliver vidt. Afstandsbedømmelse er jo forresten et punkt til første klasseprøven. I den forbindelse vil jeg også nævne stafetsignalering som en udmærket form for træning til de 15 bogstaver i minuttet. Ganske vist skal mellemlæddene blot sende direkte videre — men der er intet i vejen for at de samtidigt tyder meldingen.

Sjov i sneen

Skulle det være så heldigt, at der er faldet sne, kan den jo udmærket anvendes til andet end snehytter, omend dette jo også er en mulighed. Foranstalt i patruljen en konkurrence om den bedste snestatue. Brug eventuelt jeres patruljefører som model. I den forbindelse bør det nævnes, at snebolde udmærket kan bruges til andet, end til at kyle i nakken på patruljeføreren og den

nyoprykkede ulveunge. Hvem kaster længst, eller endnu bedre: — hvem kaster præcist? Medbring en skive af sort karton og gå i krig. Mon det forresten ikke skulle kunne lade sig gøre at nedlægge oppustede balloner med hårde snebolde? Prøv! Det er også muligt at dele patruljen og således foranstalte følgende konkurrence: Tænd på en mark to bål med til eksempel 20 meters afstand. Hvilket hold får nu først slukket modpartens bål, således at der ikke længere er flammer? Man skiftes til at kaste, og en på hver side er boldstopper med en kraftig gren som boldbrædt. Der er også mulighed for at forsøge at slukke brændende stearinlys på 30 meters afstand. Denne sidste opgave er naturligvis bedst om natten, men kan også bruges om dagen. — Jo, snebolde kan bruges til meget fornuftigt.

Bål og mad

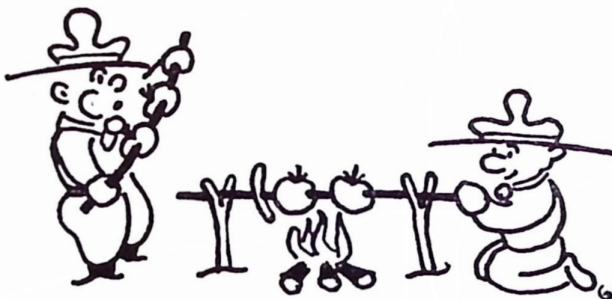
Men hvorfor ikke også dyrke nogle af lejr sportens glæder. Det er ganske vist koldt, men det forhindrer da ikke, at patruljen afholder en konkurrence i bål tænding. Det kan forøvrigt være ganske vanskeligt, hvis der er faldet lidt sne.

Prøv at få afgjort hvem der hurtigst kan sprænge låget af en Nescafé-dåse eller koge et æg hårdkogt. Foretag eventuel kognitionen i et stykke pergament. Nå det kan ikke lade sig gøre, — prøv engang. — Har alle i patruljen forresten erhvervet sig det punkt til anden klas sesprøven som hedder bål tænding?

I kan også forsøge bål tænding på en islagt sø. Det smeltende vand vanskeliggør opgaven, men det er ikke umuligt. Spændingen stiger jo dybere vanddybden er. Denne idé anbefales kun frisvømmere. Nå spøg til side — prøv ideen på en islagt eng, hvor der ikke er nogen fare.

Når I nu har ild skulle I prøve at fremstille lidt godbidder til fro-

kostpakken. Hvad med at prøve en lille indbagt bayersk pølse i sølv-papir? Det bevirker så samtidigt, at I får lejlighed til at fremstille en god dejg. Når I alligevel har den ved hånden, er det jo ingen ulejlighed at fremstille et snobrød, som kan bage godt igennem, medens the-vandet bliver bragt i kog. Husk i

den forbindelse, at snobrødspinden ikke må være for tynd, at den skal være brandvarm, når dejgen rulles på, og at dejgstrimlen endelig ikke må være for tyk. En fyrregren vil være udmærket egnet til formålet, hvis brødet skal smage af harpiks, — ellers vil vi anbefale jer en gren fra en træsort, som ikke smager igennem.

Et flækket æble med kanel og syltetøj indeni er heller ikke nogen dårlig spise, når det er godt gennemstegt efter en god tid på bålet. Denne lille lækkerhilsen kan laves enten på spid eller således at æblet pakkes ind i sølv-papir.

Du er nu blevet formeligt bombarderet med ideer til aktiviteter her i februar-marts. Det er ikke me-

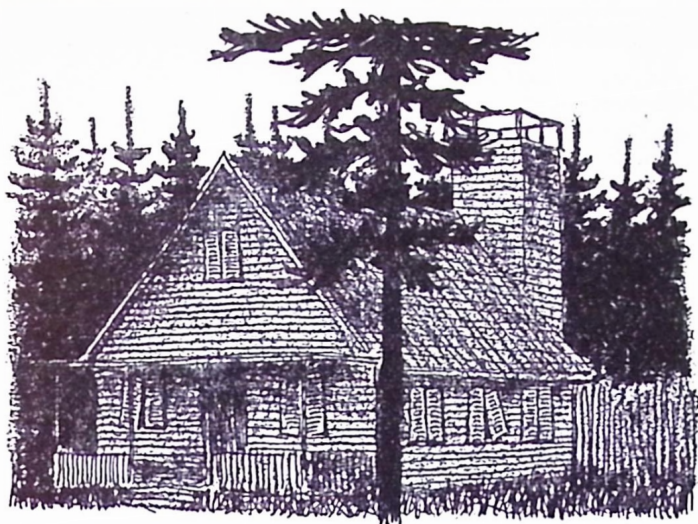
UD AT REJSE -

Jubilæumslejr i Island

Det islandske spejderkorps, Bandalag Islenskra Skata, holder 50-års jubilæumslejr på Thingvallasletten 28.7 til 7.8 1962. Danske spejdere er indbudt til at deltage, så fremt det foregår i hele patruljer eller troppe. Der sammensættes ikke et hold af enkelte spejdere fra forskellige troppe. Patruljer og troppe, der er interesserede, bedes anmelde sig gennem divisionen til korpskontoret senest den 15.2. Lejrkontingentet udgør £ 10-0-0, og herudover må de deltagende selv afholde transportudgifterne.

Jamboree i Japan

En såkaldt regional jamboree vil blive afholdt i Japan i tiden 26. juli—7. august. Den kommer til at hedde »1st Asian Jamboree« og vil blive rejst nær ved det berømte bjerg »Mount Fuji«. Danske spejdere er også velkomne, men det er vel næppe mange, der kan afse tid og råd til en tur til Japan. Interesserede bedes rette skriftlig henvendelse til korpskontoret inden den 15. februar 62 gennem deres trop og division. Lejrkontingentet andrager 15 US \$ pr. hoved.

HUSET MED MASKERNE

Af ROBERT FISKE

Illustration:
OLE HANSEN

2. KAPITEL

ligne onkel Simon at skjule sig og sidde et eller andet sted og grine ad os!

Erik famlede sig langs husets væg hen til cyklerne og fandt sin stav-lygte frem af sin oppakning.

De mødtes omme på den anden side af huset og fulgtes ad til udhuset, som onkel Simon tillige brugte som garage. Porten var låset.

— Der har været en bil fornylig!
— udbød Erik og lyste ned på

(læs videre side 35)

De to kammerater stod et øjeblik tavse og rådvilde i mørket og stirrede på det, som lyset fra Oles lommelygte afslørede af sommerhuset.

— Onkel Simon — hallo — er der nogen hjemme?

Det gav et sæt i Erik, da Ole råbte, og Ole selv var ikke fri for at føle sig lidt forskrækket ved sin egen stemme her i den mørke, oktober-øde plantage.

Der skete intet. Huset lå ligeså øde og dødt som før. Det var næsten, som var her mere ensomt, end før Ole havde råbt.

— Er du sikker på, at det var i Erik med tvivl og skuffelse i stemmen. Her havde han glædet sig til mad, varme og hvile, og så ...! Han stak næsen i vejret og snøftede. Ole gjorde det samme.

— Kan du også lugte røg? — spurgte Ole.

— Ja, brænderøg! — Erik fulgte med øjnene lyskeglen fra Oles lygte, da den skød til vejrs mod toppen af sommerhusets skorsten. — Ja, se, det ryger spilleme op ad skorstenen. Jamen, så må din onkel da være i nærheden!

— Lad os komme hen og se, hvad meningen er! — Ole trak hen til huset og stillede sin cykel op ad gavlen. Erik satte sin ved siden af og fulgtes med Ole hen til døren. Den var låset, og de svære skodder var sat for.

— Det var da mystisk! — udbød Ole og lyste rundt på den lille flise-gård foran huset, — hør Erik, hent lige din lygte, så går vi hver sin vej rundt om huset. Det kunne godt

Tjalfe „den hurtige“

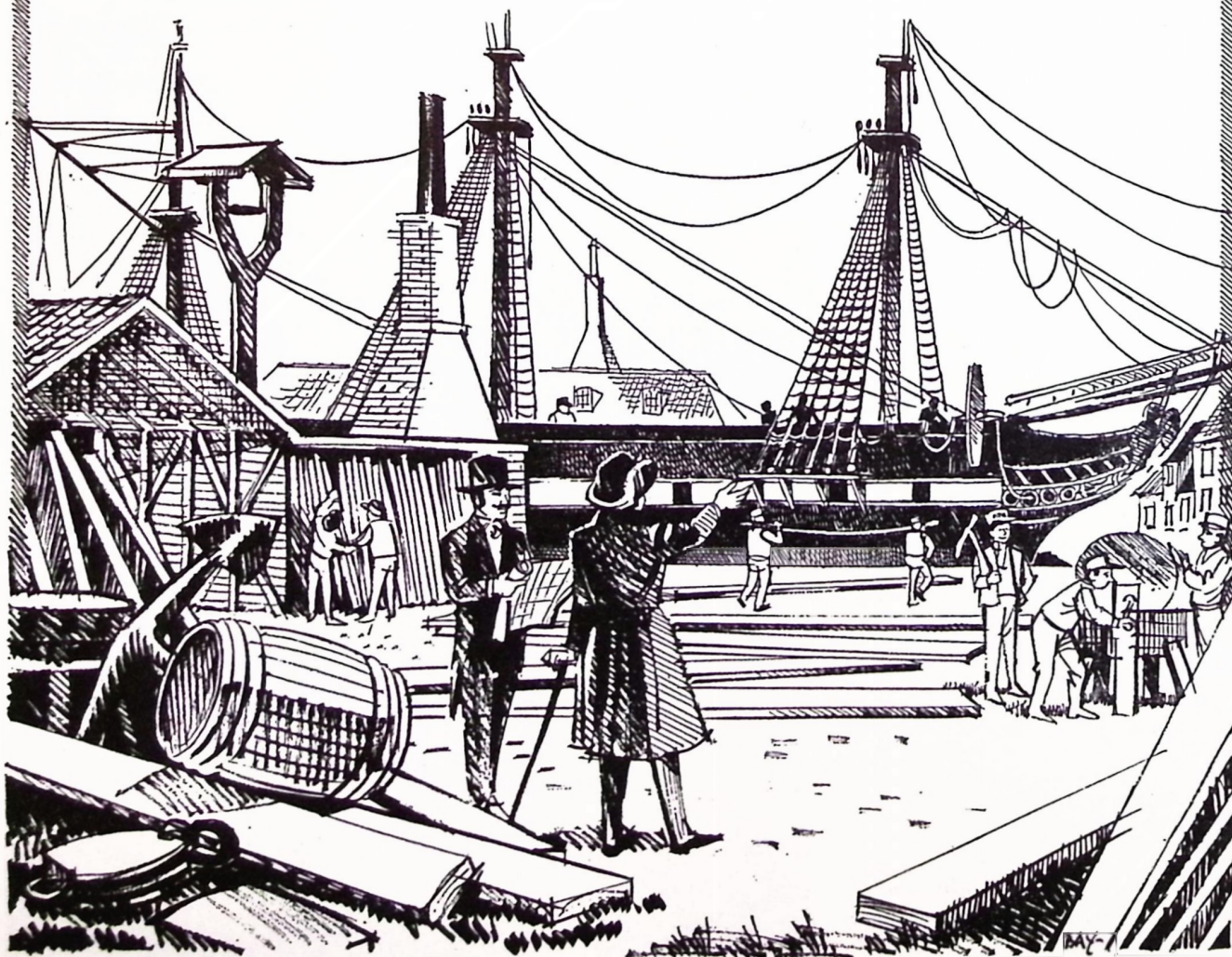
Med 18—1900-tallet kommer vi op til den nye tids sejlskibstyper. Vi taler om fuldskibe, barkskibe, brigge og skonnerter, og omkring dette århundrede kommer de lange og hurtige farter med købmandsvarer, te, foderstoffer og krydderier ind i billedet. Nu er det ikke længere tunge og tungtsejlende fartøjer, der sendes ud til østens fjerne riger efter de kostelige sager, nej, nu er det rene sejlmaskiner, der presses til det yderste for at gøre hurtige rejser. Klipperen, som denne skibstype kaldtes, var bygget mere til fart end til lasteevne. Man satte en ære i hurtighed, og de mange hurtige og

hasarderede te-rejser hjem fra østen vakte berettiget opsigt verden over og satte mængder af væddemål igang. Hårdt var livet på en sådan klipper, der blev ikke altid taget lige blidt på mandskabet, alt var sat ind på at komme hurtigere hjem, end nogen havde gjort før, og hårdt blev der gået til sagen. Storm og uvejr fik kun nødtvungent datidens kaptajner til at mindske sejl, hjemover skulle man, så hurtigt som muligt, koste hvad det ville, selv om denne pris så undertiden var besætningens liv og helbred.

Men et stolt syn var det at se disse klippere for fulde sejl stå kanalen ind, måske to eller flere i hård dyst om at være den første, der passerede det punkt, der tilkendegav rejsens slutning. Disse hårde sejladsere var ikke ret noget for det danske sindelag. Nok var der danske

(læs videre side 35)

Tekst: SKIPPER — Tegning: FRITZ BAY

Det første spørgsmål til de 13's råd som følge af artiklen i januar-nummeret kom omgående. Det er en københavnsk patruljefører, der skriver: »Jeg er godt 16 år og har været patruljefører i ca. to år. Vores patrulje er vist helt god, men der er en ting, som jeg og mine ældste par spejdere ikke kan forstå. Hvorfor er de ulveunger, der rykker op som spejdere nu om dage, blevet så pylrede og uselvstændige, at det er næsten umuligt at få nogen fornøjelse, endsige ærligt arbejde, ud af dem? Vi har nu flere gange været ude for, at de meldte sig ud efter forholdsvis kort tid som spejdere. Og det er ikke vores patrulje, der er noget i vejen med, for det samme sker i troppens tre andre patruljer. Jeg har selv været ulveunge engang, men jeg syntes da, at vi dengang kunne stå for adskilligt mere.«

Selvfølgelig er der også ulvefø-rere blandt medlemmerne i de 13's råd, og vi lader en af dem svare:

Kære PF!

Du skal have mange tak for dit brev, hvori du er kommet ind på tanker, som sikkert mange af dine PF-kammerater også tumler med.

Har du helt glemt den sidste dag, du stod overfor din flokfører? Den dag du skulle kaste din ulveham og drage tilbage til menneskene, hvor du skulle opleve alt det nye.

I dag har den lille spejder det på nøjagtig samme måde. — I flokken var han BF eller BA og følte sig stor og gammel i forhold til de små ulve. Så kommer han op i en patrulje som yngste mand, men det gør ikke spor, for nu skal han jo til at opleve alt det spændende, som han ikke fik lov til i flokken.

Desværre bliver han ofte skuffet, og mon ikke det ligger i, at PF og hele hans patrulje forlanger for meget af ham i starten? De glemmer, at han som ulv ikke har lært spejdermæssige ting, og da de ikke kan bruge ham til noget »fornuftigt«, ja, så sætter de ham til at feje i lokalet, skrubbe gryder rene, slæbe en stor del af teltgrejet, når patruljen skal på tur etc.

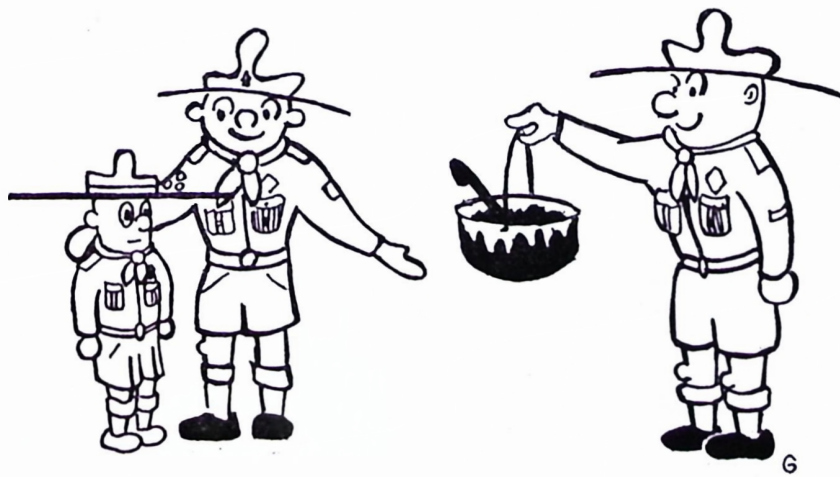
Det bliver en »nybagt« spejder hurtigt ked af, og patruljen er ikke tjent med at miste ham på den måde. — Foruden at sætte ham i sving med alt det kedelige arbejde, så hjælp ham gradvis i gang med lidt af det han har glædet sig til at lære. —

Er I på lejr skal han selvfølgelig lære at gøre gryder rene, men det vil ikke genere ham spor at blive sat til dette triste arbejde, hvis PF også tager en snavset gryde, viser ham, hvorledes den skal rengøres, alt imens de hyggesnakker om løst og fast.

På de første patruljemøder bør PF selv tage sig af den nye spejder, dels ved at fortælle ham lidt om patruljen og troppen, dels ved at forklare ham lidt om de første prøver, han skal tage. Slut på mødet samles alle om en eller anden opgave, hvori han kan deltage, og han vil hurtigt føle, at han hører til netop i DIN patrulje.

Ulv, der i dag rykker op som spejdere, er ikke spor mere pylrede end dine samtidige var. Mon ikke det er jer »gamle«, der har glemt, at I også har været »små« engang.

En af PF's fornemste opgaver er at gøre de nye drenge rede til senere at føre patruljen videre i hjælpsomhedens og samarbejdsviljens ånd, men det kan kun gøres, hvis PF går forrest som et godt eksempel.

Det var i dagene umiddelbart før jul. Magasinets medarbejdere skulle på besøg i Zoologisk have med Mang, der er ulveunge i Sundby division og Tykke, der foruden at være direktør i Zoo er distriktschef i Vestre distrikt. Det blev en fængslende oplevelse.

Det var buldermørkt, da vi forlod direktørboligen. Termometeret krøb nedad og standsede dirrende ved en 3-4 graders frost. Vi småfros. Dog ikke Tykke, der i dagens anledning havde iført sig korte bukser og op-rullede ærmer. Efter Tykkes mening var det kun et spørgsmål om tilvænning. Vi undlod at kommentere dette spørgsmål yderligere; — men glædede os i vort stille sind over korpsets reglementerede vinteruniform.

Tykke var imidlertid ikke den eneste, der nød kulden. Også isbjørnene fandt den behagelig. Kulden var lige noget for dem. De knurrede dejligt og fremsatte blot

et lille ønske om en ekstra lille julesteg. Vi tilbød i al beskedenhed Mang, men isbjørnefatter ymtede noget om, at skulle det endelig være, ville de da hellere have Tykke. Det var ikke en efterret, man ønskede der, men en rigtig godbid. »Nå«, filosoferede fatter, — »det kan

og damer regnede med en ekstra lille sild uden for programmet. Og så har de det altså med at springe op og snupe armen, hvilket kan være noget så ubehageligt.

Pingvinerne, der i anledning af julen havde iført sig det stiveste puds — kjole og vest — fandt det noget upassende at blive forstyrret midt i forberedelserne til natten. I alle tilfælde trak de sig under højlydte protester tilbage, da Tykke og Mang hoppede over gelænderet for at ønske glædelig jul. Men da vi lovede dem et rigtigt pænt billede i Magasinet, indvilgede de i at posere for fotografen.

Moskusokserne, der hyggede sig lunt indendøre, tog fotografens besøg meget unådigt op. Det var tydeligt, at de antog ham for et ukendt fjendtligt væsen. De, der har set ham in natura, vil stille sig forstående. Iøvrigt var det morsomt at se, hvorledes dyrene formerede den forsvarsskæde — skulder ved skulder — som man lærte os om i skolen. Kun en enkelt kom galt ind i geledet og viste ugalant sin bagdel mod fotografen. Det var en imponerende

levende mur. Da fotografen var hoppet ud af moskusoksernes staldrum, fremviste Tykke sin højrehånds pegefinger, hvor vi undrende beskuede en helt ødelagt pegefingernegl. — Det var såmænd blot en moskusokse, der ved ankomsten for et par måneder siden havde følt sig foranlediget til at mase sin pandeskal ind mod fingeren, da Tykke hjalp til med at slæbe kasserne ind i staldrummet. Fingeren ville utvivlsomt blive til finger igen, men der ville nok gå nogle måneder endnu. Det var ganske pudsigt at se fotografens ansigtsudtryk, da han blev præsenteret for denne beretning.

Naturligvis skulle vi også ind om girafferne og ønske dem en glædelig jul. Det var nogle pragtfulde unge dyr. Hele bestanden er jo blevet fornyet her i år. Julefoderet bestod af en ekstra portion lækker tår og nogle dejligt skinnende levertrappiller blandet med lidt agern. Efter at have undskyldt den forstyrrede nat tero trak vi os i god ro og orden tilbage fra disse drøvtyggende herrer.

Ovre i Søndermarken smuttede

GIRAFFENS JUL

Foto:
FINN
MAGNUSSSEN

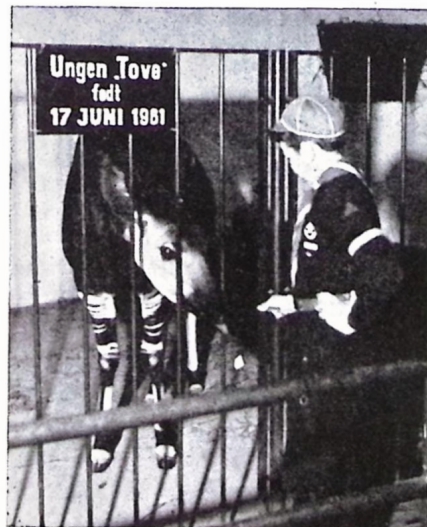

jo ikke nytte noget, for nogen skal jo være direktør, og ham, vi har, er jo egentlig, omend lidt sær, så meget rar, så skidt vi nøjes med et par ordentlige lunser kød serveret af dyrepasseren. Fotograferes, — Nej tak! Det modbydelige blitzlys. Der knipsede den slambert alligevel. Han kan være glad for at jeg ikke kan nå ham. Selvom han ikke hører til de største, ville han knase vidunderligt mellem hjørnetænderne.« Efter denne salut skiltes vi efter udveksling af gensidige forsikringer om megen agtelse og de frommeste ønsker for en god jul.

Vor ven sølelefanten Samson og søløverne lod også til at befinde sig dejligt i kulden. På Tykkes kalden lod de sig villigt provokere til lidt akrobatik. Samson var ganske vist lidt dorsk. Her ønskede man sig masser af friske sild i julegave, og Tykke noterede ønskerne. Mang fik bestemte ordrer om ikke at stikke lapperne for langt ned, da han ellers risikerede, at de svømmende herrer

vi indenfor hos okapierne. Familien fandt det særdeles upassende, at vi således maste os på her midt på natten — så kunne det forresten være nok så meget for at ønske glædelig jul. Her ville man have

fred. Såvel fatter som mutter og datteren Lone trak sig genert og irriteret tilbage bagerst i rummet. Tykke forsøgte at provokere lidt julestemning ved hjælp af et ituskåret æble. Det vakte først ikke nogen som helst form for interesse. »Man lader sig da ikke lokke — vel? Smil til fotografen? Ikke ud af stedet! I kan rende og hoppe! Man er vel ikke okapi for ingen ting!« Da vi imidlertid ikke sådan lod os fordrive af den kolde stemning, blev de efterhånden lidt mere venligt sindede. Og ituskåret æble er jo en dejlig lækkerbidsken. »Engang imellem skal man jo også vise sig fra den venlige side, —« Og så gnaske de vi æbler i lange baner.

I terrariet tilbød vi krokodillerne en lille bid af Mang. Desværre protesterede han så ihærdigt, at vi, skønt krokodillen fandt ideen udmærket, måtte afstå fra dens gen-

nemførelse. Nå, det gjorde nu ikke så meget al den stund, man fornyligt havde sat tænderne i en delikat svensker. Det er nemlig så godt som altid svenskere, der forsøger at klappe krokodillerne på ryggen, hvilket de altid tager som en midt-dagsinvitation, selvom dette slet ikke er meningen. Tykke har derfor ladet opsætte et specielt skilt til advarsel for havens svenske gæster. Iøvrigt fortalte Tykke, at de tilsyneladende sløve diller reagerer fantastisk hurtigt. Selvom man således på forhånd har gennemtænkt, hvorledes man vil trække hånden tilbage igen, når de at snupe den på tilbagevejen. Det sløve ydre er som skindet, der bedrager. Her gælder det, om nogen steder, om at vogte labberne.

Medens vi nu var herinde i terrariet, hilste vi på en af kvælerslangerne — en kongeboas. Tykke

fortalte om den, at han personligt havde hentet den i den zoologiske have i Antwerpen i Belgien. Tilfældigvis var han dernede på sin fødselsdag. Da direktøren spurgte ham, hvad han kunne tænke sig i fødselsdagsgave, udtrykte han blot et beskedent ønske om et par boæer, hvilket straks blev bevilget. Da han skulle hjem til København samme aften, tog han dem med i lommen. Det var små boæ-børn på det tidspunkt, og de var meget sløve på grund af kulden. I flyveren hvor Tykke havde sat sig til at sove behageligt, blev han vækket ved et skrig fra en af medpassagererne, tidsnok til at se den ene af boæerne, der nu var livet op i varmen, pile nedad flyets midtergang. Heldigvis nåede han at forhindre de to andre i at smutte afsted på samme måde, endskønt den ene af dem allerede var godt på vej ud af inderlommen. For at undgå panik brølede Tykke »Pas på — forhold Dem fuldstændig rolige — den er dødsensfarlig.« Heldigvis lykkedes det hurtigt at få udbryderen fanget og puttet tilbage i lommen. Pudsigt nok herskede der en noget kølig stemning mellem Tykke og de øvrige passagerer på resten af turen. Folk er nu også så sære.

Den ene af disse kongeboæer var nu blevet en 2—3 meter lang og ganske tam. Tykke fortalte, at såvel han som dyrepassereren regelmæssigt tog den ud og lod den glide op og ned ad armen. Det var en

leg, som »det lille kræ« holdt så uendelig meget af. Tykke afstod fra at demonstrere, da kongeboæen fornyligt havde fået en kammerat, som ikke var helt så kælen, og nu var han ikke sikker på, hvem der var hvem. Forøvrigt fortalte han, at da dyrepassereren for nogen tid siden havde haft kongeboæen ude og lege var den lille »skat« blevet nervøs og havde i et lille sekund spændt sine muskler op. Efter denne behandling faldt dyrepasserens arm slapt ned, og han måtte tilbringe de næst følgende 4 uger på hospitalet, medens de sprængte blodkar langsomt heledes. Men som sagt, normalt er den noget af det kæreste. Dyrepassereren er nu blevet rask igen; — men hvis man tror, at han og Tykke er blevet forsigtigere, tager

man fejl. De tager såmænd stadig boæen ud og kæler med den. — Og så siger man at menneskenes børn lærer af deres erfaringer, — Ak ja.

Vores rundtur havde nu varet et par timer, og vi skulle til at slutte af. Det sidste, vi beskuede, var julemiddagsforberedelserne. Oh hvilke bugnende borde. Mangs tænder formelig løb i vand ved synet af de mange sydfrugter og andre gode ting og sager. Efter at have konsumeret et par bananer vendte vi tilbage til direktørboligen, hvor vi i fællig gnaskede os igennem et par mørbrader og lidt julebag. Adskillige gram tungere og en stor oplevelse rigere forlod vi herefter Tykke og vendte tilbage til den forjagede juletravlhed.

SNESPORING

»There is no business like snowbusiness«

Tekst
og
tegninger
ved
Mugge

Erik og jeg var en tur i skoven i søndags. Erik er en stor sporjæger, så jeg ventede mig selvfølgelig en del af turen, ikke mindst da der netop natten før var faldet et pænt lag tøsne over hele landskabet — det ideelle vejr for en sporjæger.

Vi var da også lige kommet ind i skoven, da Erik stoppede op og udbrød: »Her har Mikkel Ræv været for et par timer siden!«

Jeg kiggede forbavset ned på jorden og opdagede da også nogle tydelige spor i sneen af et dyr, der havde gået over vejen. For mig så det mest ud som et hundespor.

»Hvordan kan du være sikker på, at det er en ræv og ikke en hund?« spurgte jeg.

»Jo« sagde Erik, »ganske vist ligner sporene hinanden en del, men der er een tydelig forskel, som man aldrig går fejl af. Hvis man trækker en linie mellem forkanterne af yder-tæernes tåpuder, vil denne linie lige netop berøre bagkanten af de to forreste tåpuder. Havde det været en hund, var linien gået tværs igennem de forreste tåpuder.«

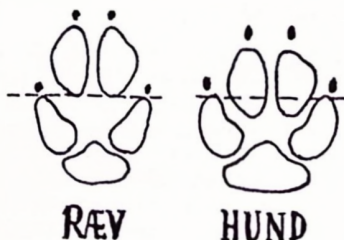
Erik tog herefter et græsstrå og lagde det langs forkanten af yderpuderne, og ganske rigtigt gik det langs bagkanten af fortæerne.

»Dette her er ikke den eneste forskel« sagde han, »men det er en af de sikre.«

»Godt, så er jeg så klog, men så sagde du, at den havde været her for et par timer siden, — hvordan kan du nu vide det?«

»Det er da ganske simpelt! Jo ældre et spor er, des mere støv, bark, knopskæl o.s.v. flyver der ned i det. Her er lidt støv i, men da det ikke har blæst ret meget her, må det være nogen tid siden, ræven var her. Til gengæld står sporets kanter ret skarpt, selvom det har været let tø hele natten, så mere end et par timer siden kan det nu ikke være.«

»Det er jo en hel detektivopgave. Så kan du vel også se af sporet, at det er en ung, læspende hanræv med sort halespids og uheld i kærlighed?«

»Nej, knap nok, men hvis vi nu følger sporet ind i skoven, så finder vi jo nok ud af lidt mere om vores ven her.«

Vi forlod vejen og fulgte sporet ind i en granbevoksning, idet vi passede på, at vi ikke trådte på sporet. Man skal aldrig udslætte et godt spor — måske får man pludselig brug for at gå tilbage og studere det nøjere. Ræven havde fulgt en bugtet linie ud og ind mellem træerne, og jeg lagde mærke til, at sporene hele tiden var parvis, sådan at der forrest var en lille pote og bagved — lidt til siden — en noget større pote, der nu og da var ligesom ved at træde op i den anden.

TRAV PÅ FAST BUND

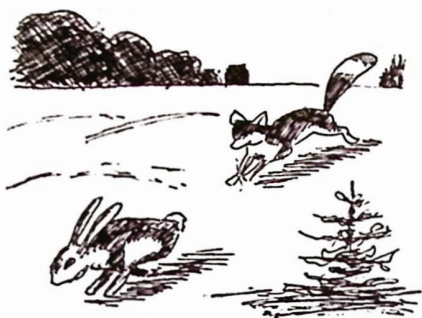
TRAV I HØJ SNE

GALOP

»Sådan sætter ræven altid sine spor, når den traver roligt afsted på fast bund«, sagde Erik. »Det forreste og mindste aftryk stammer fra bagpotten, som den hver gang sætter lige foran og lidt til siden for forpotens spor. Ræven løber med andre ord en smule sidelæns ligesom en hund. Jo hurtigere den løber, des længere kommer bagpoternes spor foran forpoternes, så det er i virkeligheden meget let at afsløre, om den har haft fart på eller ej.«

Vi fulgte sporet videre over en lille mose, hvor sneen lå ret højt. Her opdagede jeg pludselig, at ræ-

ven havde sat bagfodens spor lige oven i forfodens.

»Ja, det er rigtigt,« sagde Erik. »Når ræven kommer ud i høj sne, retter den kroppen op og sætter bagpoterne lige i forpoternes spor — så slipper den for at træde sneen ned to gange, det sparer jo nok på kræfterne. Det er forresten et andet sikkert kendetegn for ræven. En hund retter aldrig kroppen op, men løber altid sidelæns.«

Nu førte rævesporet ind i en ung bøgebevoksning, hvor man kunne se, at ræven havde rumsteret voldsomt efter mus. Hist og her var der gravet ret dybe huller, og jorden var spredt langt omkring, så der havde været fart på. Erik fortalte, at næsten halvdelen af rævens føde består af mus. Den kan snuse sig til dem og graver lynhurtigt ned i deres gange og spiser iøvrigt hvad den træffer på vejen, larver, pupper, regnorme, biller o.s.v.

På den anden side af bøgebevoksningen var ræven slået ind på en ganske smal sti, hvor sneen var tiltrampet af mange dyr. Vi kunne både finde spor af rådyr, harer og ræve — ja en kat så der også ud til at have været.

»Det er en vekslel« fortalte Erik. »Dyrene har deres eget vejsystem, og her kan det være svært at følge vores egen ræv. Nu kan vi jo lige måle, hvor stort sporet er, så vi kan finde det igen, når ræven senere forlader vekslen.«

Vi målte aftrykket af venstre forpote med en tommestok. Det var 52 millimeter langt regnet fra forkant af tåpuderne til bagkant af mellemfodspuden — og 44 millimeter bredt målt på det bredeste sted. For en sikkerheds skyld målte vi flere aftryk af venstre forpote, og så fortsatte vi langt vekslen. Den havde retning mod skovbrynet og fortsatte til sidst ud gennem et stort hul i

ståltrådsnettet. Det hul aner skovfogeden sikkert ikke noget om, for så var det vel blevet repareret — men sporene i sneen viste tydeligt, at der var mange dyr, der vidste ganske godt besked med dette hul.

Uden for hegnet fandt vi hurtigt et rævespor, der passede på vores ræv, og nu fulgte vi den ind over skovfogedens mødding. Man kunne tydeligt se, at den havde interesseret sig stærkt for noget henkastet køkkenaffald og i det hele taget rumsteret godt rundt et stykke tid. Ræven er skam ikke kræsen — selv hestepærer kan den finde på at gulf i sig! Flere gange havde den været henne og snuse ved stald-dørene, og pludselig havde den taget retning ud over marken, hvor den i jævnt trav havde fulgt et harespor.

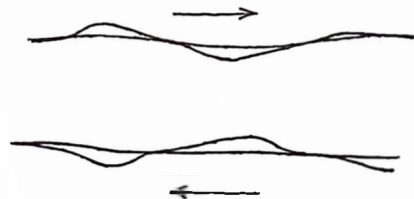
Haren havde ikke haft særlig travlt, sporene var tæt ved hinanden, og nu og da havde den givet sig tid til at aflevere nogle »bønner«, et tydeligt tegn på, at den er ved at slå sig til ro. Pludselig var haren vendt om og havde fulgt sit eget spor et stykke tilbage igen, for så at fortsætte i en anden retning. Ræven var imidlertid fortsat lidt og havde så tosset lidt planløst omkring, men den havde da til sidst fundet haresporet igen. Lidt efter gentog det hele sig, og Erik fortalte, at en hare altid opfører sig på den måde, inden den sætter sig til hvile — for at snyde en eventuel efterfølger. Nu så vi pludselig en bar plet på marken. Her havde vi harens »sæde«, hvor den havde siddet og småblundet i fred og ro, men sporene viste tydeligt, at den var blevet forstyrret af ræven, for både rævespor og harespor fortalte om en vild galop tværs over marken.

Vi opgav forfølgelsen og gik til-

bage til skovvejen, hvor vi opdagede, at der lige havde været en cyklist.

»Kan du se, hvad vej den cyklist har kørt?« spurgte Erik.

Jeg tyggede længe på spørgsmålet og undersøgte cyklesporet meget nøje, men måtte til sidst indrømme, at jeg faktisk ikke kunne se, hvilken vej han havde kørt.

»Så skal du knagemig lære det,« sagde Erik. »Ser du, når man kører på cykle, så slinger man ganske lidt for at holde balancen — selv den ædruelige skovløber Olsen slinger — og når man slinger, så drejer man brat forhjulet ud til den side, man er ved at få overbalancen til, og dernæst retter man langsomt op igen. Medens baghjulet nogenlunde roligt holder sig i midten, tager forhjulet altså et brat udsving og kommer så langsomt ind i linien igen. Det aftegner sig i sneen som langstrakte sløjfer, som er bredest bagtil og spidser langt til i kørselsretningen. Det er muligt, at en enkelt sløjfe er misvisende, men har man set 3—4 stykker, er man ikke i tvivl om, at f. eks. denne cyklist er kørt den vej der ind i skoven.«

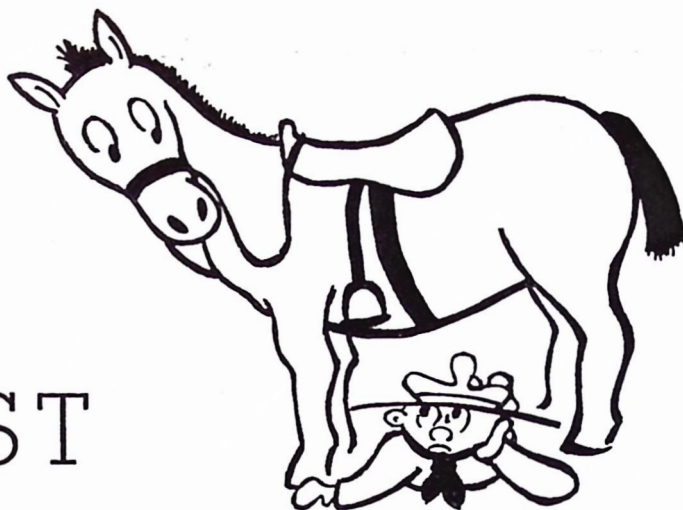
Ak ja, og så siger man, at der ikke er noget sjovt ved et tyndt lag tøsne! I morgen skal vi ud igen, og så skal vi prøve at følge et dyrespor lige til vi finder dyret ...

Mugge

Månedens
guld-korn:

TIL HEST

1. Charlottenlunds skovmandspatrolje har forsøgt en helt ny form for spejdersport. Under en weekend i december måned, hvor man forøvrigt lørdag nat afviklede et brandsvært orienteringsløb, med bl. a. sporing efter udlagte tændstikker (det er svært), anvendte man søndagen til at føre patruljen frem gennem skov og krat — til hest. Heste kan som bekendt lejes adskil-

lige steder rundt omkring i landet, og det var det, man havde benyttet sig af. Det bør bemærkes, at kun TF var ridevant. Det lykkedes for de fleste at blive siddende i sadlen. Kun en enkelt skovmand følte sig i den grad tiltrukket af jordbunden, at han stod af. Samme skovmand er imidlertid stadig blandt de levendes tal, så vi tør godt give ideen videre. Det være hermed sket.

Tjalfe den hurtige — (fortsat fra side 28)

kaptajner og dansk mandskab, der sejlede i disse farter, men skibene tilhørte næsten altid andre nationer. Vi herhjemme holdt os mere til den rolige skibsfart, langsommere fartøjer med større lasteevne, og briggen var ét af de skibe, hvormed vi bl. a. passede farten på den fjerne koloni Grønland. Nogle af jer, i alt fald de af jer, der har færdedes i Københavns havn, vil måske kunne huske Københavns Amatørsejlkлубs fartøj »Tjalfe«, der om sommeren pyntede op ved Langelinie og om vinteren havde sit hjemsted i Frederiksholms kanal; dette skib var en brig og havde i sine velmagtsdage sejlet fragter af nødvendighedsartikler, såsom tømmer og andre bygningsmaterialer op til vore fjerne medborgere, og derfra så hjembragt huder, skind og andre naturprodukter af samme art. Dets galionsfigur forestillede »Tjalfe«, Thors følgesvend, der i sit skjold førte en hvid isbjørn på blå bund.

Det smukke skib er desværre blevet afhændet nu, og København dermed blevet en seværdighed fattigere. Vil man derfor se et historisk

sejlfartøj, så må man til Jylland, hvor den gamle orlogsmand, (der dog i parentes bemærket ikke var et rent sejlfartøj) af samme navn nu har fået sit blivende sted ved den by Æbeltoft, og godt er det da, at der her er blevet skabt mulighed for at bevare et af de skibe, der var med til at skabe historie i Danmark.

Skipper

Huset med maskerne (fortsat fra side 27)

mønstrene af et par bildæk, der stod tydeligt aftegnet i den fugtige jordbund.

Ole lyste med lygten ind gennem en sprække i porten og kiggede ind.

— Nej, der er ingen bil der. Hvad mon der er sket? — Så tilføjede han med høj stemme. — Onkel Simon, kom frit frem. Vi giver op. Vi har ikke tænkt på andet end din gode mad den sidste halve time!

De stod begge stille og lyttede med alle sanser spændt. Det eneste svar, Ole fik, var et fugleskrig et eller andet sted ude fra mørket.

— Prøvede du døren ud fra bryggerset? — spurgte han.

Erik nikkede uden at tænke på, at hans nik ikke kunne ses i mørket.

— Prøvede du bryggersdøren? — spurgte Ole igen.

— Ja, den var låset!

De vendte tilbage til huset og gik igen hen til hoveddøren. Ole rykkede i den kraftige skoddedør, men den var ikke til at røkke.

Pludselig bøjede Erik sig ned og samlede noget op. Et stykke papir. Et blad der var revet ud af en lommebog. Der var skrevet noget på det.

— Til Ole og Erik! — Spørg jer for hos købmand Madsen! — Onkel Simon!

— Det var da et sært skødeløst sted at anbringe sådan en seddel! — udbrød Ole forundret og læste endnu en gang sedlens meddelelse.

— Den har nok siddet her oppe ved håndtaget, — mente Erik, — måske er den faldet ned, da vi tog i døren første gang. Hvad mon der er sket?

— Det er ikke godt at vide. Jeg vil gætte på, at købmand Madsen har enten nøglen til huset eller besked om, hvad vi skal, eller måske begge dele.

— Lad os komme af sted til købmand Madsen og få en løsning på mysteriet! — Erik var allerede på vej hen til gavlen af huset.

— Det er da nok, når den ene af os tager hen til Madsen, — udbrød Ole, — hvis vi tager af sted begge to, må vi gå, for du kan jo ikke køre uden kæde. Hvis jeg kører på min cykel, vil det hele kun tage små ti minutter, men så skal du selvfølgelig også blive her tilbage alene så længe!

Den protest, som Erik havde haft på læberne, døde hen ved Oles sidste bemærkning.

— Ja, hvad så. Du tror måske, at jeg besvimer af skræk, mens du er væk!

— Næh! — Ole gav Erik sin lygte og trak oppakningen af sin cykel, mens Erik lyste for ham med begge lygterne. Han trykkede dynamoen til og prøvede dynamolygten. Den virkede, som den skulle.

— Nå, men så farvel så længe, du. Jeg er snart tilbage igen, og jeg tænker næsten, jeg har nøglen med, hvis ikke må vi jo søge husly hos købmand Madsen i nat!

(fortsættes næste nr.)

Fastelavn er mit navn

Her ser I 2 billeder fra en divisionskonkurrence i fjor. Hver bande skulle lave maske, hovedbeklædning og ris og måtte selv om, hvad de ville forestille.

Det var det sjove ved det, for det blev bl. a. til trolde, indianere, dyr og rummænd.

Der var også flotte ris. En flok havde samlet penge sammen. De blev pakket i guld- og sølv-papir og brugt som pynt, og bagefter afleverede flokken sine ris til Congohjælpen.

Hvad laver I til Fastelavn?

Månedens 30 km-vandring

11 ulve fra Bjergflokken

12 ulve fra Gjedved

12 ulve fra 2. Lyngby

Lyt her, oh ulve

En ulv lyder den gamle ulv

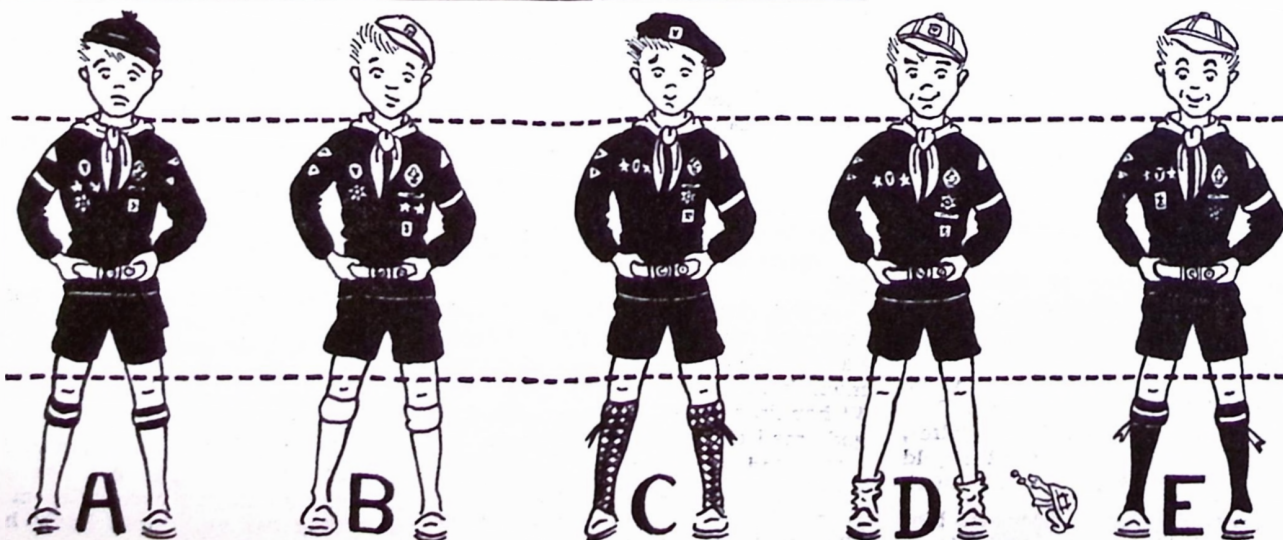
Det lærte I i jeres allerførste tid som ulveunger, og I fik forklaret, at den gamle ulv er jeres forældre, lærere, ulveførere, betjenten på hjørnet, togføreren o.s.v., altså alle dem, der har ansvar for jer.

Måske synes I, at det er kedeligt at skulle adlyde så mange, men trøst jer med, at vi, der er »gamle ulve«, også skal adlyde. Vi må heller ikke larme i bussen eller overtræde færdselsreglerne.

Der er en sang om loven i junglen. Deri står: og den lydige ulv fanger lykke, men lovbrøderulven må dø.

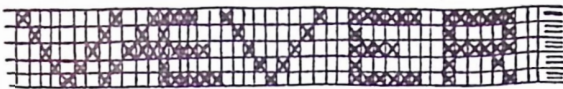
Også der måtte man adlyde.

God jagt, ulve!
Lily.

Se nøje på tegningen! Hvilke fejl er der på hver enkelt af de 5 ulve? Send senest d. 20.2.1962 dit svar til redaktøren af Spejernes Magasin, Øster Søgade 112, 1. th. Kbhvn. Ø. Husk at skrive navn, adresse og flok. — Blandt de rigtige svar trækkes der lod om junglebilleder.

DUELIGHEDSTEGN

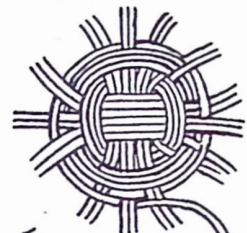

BORDSKÅNER

6 stykker peddigrør (2mm)
+ 7 stykker
Disse stykker skal være 35 cm. lange.
Tynndt peddigør = rør på 1 1/2 mm.

3

LILY fortæller og
ESKE tegner
om

VÆVER

For at få dette mærke skal du:

1. Strikke f. eks. et uldent halstørklæde, et par grydelapper eller lignende.
Eller
2. Sy f. eks. et korsstingsbroderi, et pudestykke eller lignende.
Eller
3. Væve ved hjælp af en garntrisse med søm ca. 3 m snor og heraf fremstille enten æggevarmere, thevarmere, bordskåner eller lignende.
Eller
4. Flette mindst to ting, f. eks. en bordskåner og en kurv eller lignende.

Hvis du vælger at strikke, så pas på, at siderne på strikketøjet er helt lige, og at du har det samme antal masker på hver pind.

Foretrækker du at sy, så husk at man også skal være omhyggelig med bagsiden af et sytøj. Hæft pænt ende, når tråden er opbrugt.

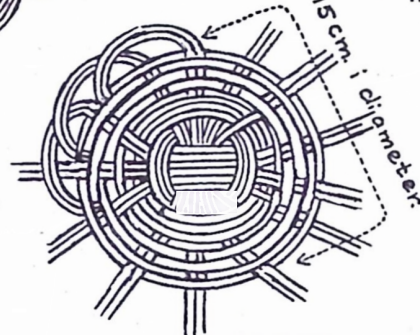
Skal du væve ved hjælp af en garntrisse, og du måske arbejder med flere rester garn, må du endelig passe på, at garnenderne, hvor du sætter disse sammen, bliver stop-

pet ind i snoren, så man ikke ser dem.

Kurve af peddigør ser også pænest ud, hvis de er lige, og enderne af rør ikke stikker frem.

Det er et morsomt duelighedstegn at gå i gang med, fordi du samtidig kan fremstille gaver til din familie.

4

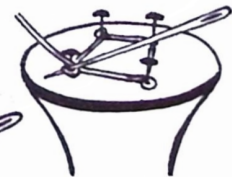
**VÆVE
VED HJÆLP AF
GARNTRISSSE.**

1 Garntrisse med 4 søm.

3

Træk i den ned-
hængende tråd,
efterhånden som
du kommer frem i
arbejdet.

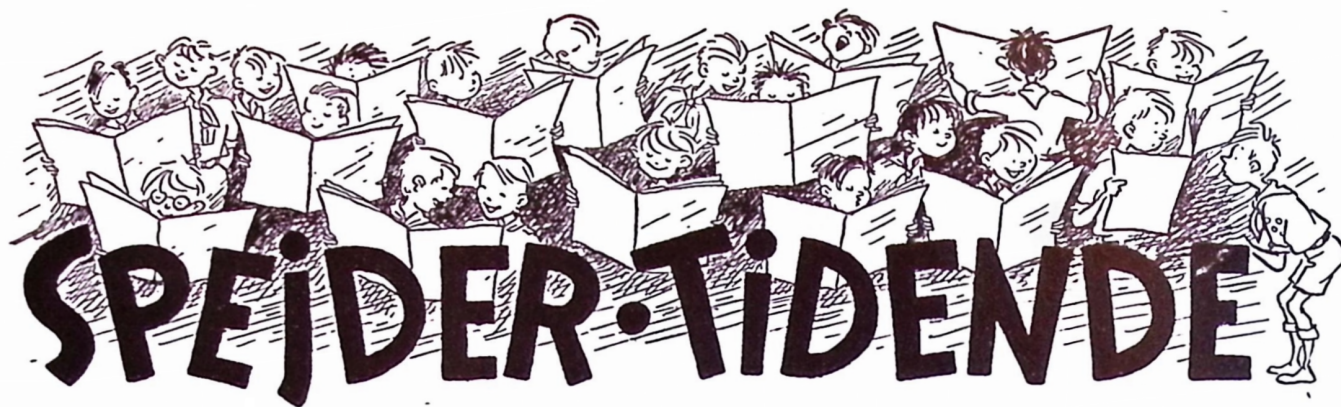
↑
Uldsnor

Afslutning:

Løkken træk-
kes fra det
ene søm over
på det andet
søm. Den nederste løkke
trækkes op over den an-
den løkke og
over på
næste søm.

4

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Julekrybbe

6. Sundby flok har taget en idé op, som bragtes sidste år her i Spejdernes Magazin, hvor det blev foreslået ulveflokkene at fremstille en julekrybbe. Fotografiet kan vise læserne, hvor fint det kan gøres. Krybben er fremstillet af samtlige ulveunger i flokken. Drengene har også malet figurer, som flokføreren havde indkøbt som umalede lerfigurer. Resultatet blev ualmindeligt smukt og dannede den ydre ramme om flokkens juleafslut-

ning. Redaktionen hører meget gerne fra andre flokke, der har taget denne idé op.

i en stor sø, og et andet sted fik man ordre på, at alle patruljens medlemmer skulle kravle igennem et cykeldæk, som blev udleveret sidende på en cykle. Så der var nogle, som fik øvelse i at afmontere og påmontere cykelhjul den nat. Der sluttedes med varme pølser og præmieuddeling i Virring forsamlingshus, inden man blev kørt tilbage til byen pr. bil (service!). — Løbet vandtes iøvrigt af »Vikingerne« fra 1. Skanderborg trop, D.D.S.

Assens-spejderne samlede syv tons papir

I løbet af en week-end har 40 spejdere fra 1. Assens trop samlet hele syv tons papir. Man havde ti biler i gang for at klare kørselen. Pengene skal naturligvis gå til tropsarbejdet.

Vordingborg-søspejderne døber ny båd

Da søspejderne i Vordingborg strøg standeren efter en fin sæson kunne man samtidig indvie og døbe troppens nye instruktionsskib, den gamle lods båd fra Madsnedssund. Man købte båden i foråret, og under tropsførerens ledelse har spejderne selv gjort den i stand og rigget den om. Som et minde om bådens stolte fortid fik den navnet »Lo'sen«. Og nu glæder søspejderne sig til den næste sæson, hvor de rigtig kan få glæde af nyhvervelsen. I sæsonen 1961 nåede man at sejle ikke mindre end 3700 kilometer tilsammen.

Storstrømtroppen bestjålet

For et par måneder siden blev Storstrømtroppen bestjålet for et komplet kosangsanlæg og et par store telte til en samlet værdi af ca. 1500 kroner. — Det var naturligvis et hårdt slag, men nu har man afholdt en vellykket fødselsdagsfest og vundet noget af tabet ind igen.

Natløb i Skanderborg

Sct. Georgsgildet i Skanderborg har arrangeret et natløb for alle byens spejderkorps, drenge såvel som piger. Det var vældig fantasifuldt tilrettelagt: et steds tændte man således bål på en tømmerflåde

Billedet herover viser det nye flag for verdensspejderbevægelsen. Det blev godkendt på den 18. verdenskonference, der blev holdt i Lissabon i september 1961. Fra vort korps deltog spejderchefen sammen med førertræningslederen, Erik Jessen, og korpsets internationale kommissioner, Kay Lauritzen.

Flaget kan bruges af alle lande, der er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Kong Skjolds trop, Holbæk

har holdt indvielse på sit nye trops-hus på grunden ved Svanemøllevej. Hytten har fået navnet »Skjold-borgen«, og er i størrelse og udstyr en af de bedste og flotteste i hele landet. Intet under at trop og flok glæder sig over det nye hus.

Ny trop og flok

I Skovlunde ved København er der for nylig blevet startet en ny trop og flok. Tropsrådet består af lutter gamle spejdere, så den side af sagen skulle være i kyndige hænder. Allerede fra starten er flokken helt fyldt, mens der endnu er plads til nogle drenge i troppen.

Jamborette på Djursland

Djursland division planlægger for tiden en jamborette ved Grenå strand næste sommer, samme sted hvor korpselejren blev holdt i 1951. Man venter deltagelse fra Sverige, Norge, Sydslesvig og Skotland foruden fra divisionens egne troppe, og ialt regnes der med ca. 400 spejdere. Lejren finder sted 19.—25. juli 1962.

Breve til redaktionen

Den nye redaktør og hans forskellige medarbejdere takker for de henvendelser om bladet og dets indhold, som hidtil er tilflydt redaktionen. Men angiv venligst jeres fulde navn og adresse, når I skriver til os. Ellers er vi jo ude af stand til at svare jer. Et spejdersnavn alene gør det heller ikke. Hvem er f. eks. »Splint«?

I sejldugsbåd ad Ørum å

Ejer Bavnehøj division har afholdt skovmandsstævne i november. Man mødtes på Hedensted station, og i 2-mands hold havde man derefter et orienteringsløb til bivuakpladsen, hvor man gik i gang med alskens former for primitiv madlavning. Næste dag byggede man sejldugsbåde, som det vil fremgå af billedet på denne side. Den stolte lille eskadre stod sidenhen ned ad Ørum å på en 2½ km lang sejlad. Af tidsmæssige grunde måtte man desværre opgive et planlagt besøg på en gammel vandmølle, der passerendes undervejs (eller hedder det undervands?), men alle var enige om at man havde haft en dejlig og virkelig primitiv tur.

DYK DAVNE TIL ÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Østerbro
SM Ole Nordhild
5. By
SM Kaj Munch
3. Odense
PA Hans Ringmacher
Lorenz Tuxen, Hørsholm
PF Ole Jørgensen
Chr. d. 2., Nyborg
Jørgen Fogstrup

2. KL. RIDDERE

1. Østerbro
SM Benjamin Jenson
Chr. d. 2., Nyborg
PF John Lehmann Pedersen

3. KL. DRABOR

- Vald. Atterdag, Aalborg
SM Erik Ruberg Andersen
SM Henning Jansson

4. KL. VÆBBERE

1. Østerbro
PA Henrik Love
5. By
PF Flemming Meyer
- Mikkel Skov, Dragør
PA Ole Olsson
PF Palle Segner
- Vald. Atterdag, Aalborg
PF Kai Hjorth
3. Odense
PF Jens Bukh
PA Niels Bukh
PA Lars Størmosen
PA Hans Ringmacher
Claus Halle
Niels Mengel
Svend Winther
Erik Winther
Peter Skrzæ

- Chr. d. 2., Nyborg
PA Preben Jacobsen
John Bach Pedersen
Niels Green Hansen

5. KL. VANDRINGER

100 km

1. Faaborg
PF Bjarne Lund
PF Jørgen Hildebrandt
PA Eric Reymann
7. Sundby
PF Jørgen Rasmussen
PF Erik Bachmann Knudsen
- Lorenz Tuxen, Hørsholm
PF Ole Jørgensen
PF Bo Frandsen

90 km

- Chr. d. 2., Nyborg
PF Erik Johansen
PA Preben Jacobsen
John Bach Pedersen

60 km

- Knud d. Stara, Aalborg
Poul Svane
Tommy Underlin
Torben Beck
Søren Holm
- Chr. d. 2., Nyborg
PF John Lehmann Pedersen
PA Henning Pedersen
Lars Clemmensen
Jørgen Fogstrup

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

GODT KØB I DEPOTET

fra 1. februar og så længe lager haves tilbydes:

SPEJDER-UDSTYR

Restpar af
Skøjter på støvler
forsk. des. udsælges
÷ 50%

CAMPING

SPEJDERHATTE

2. sortering **18.85**

STRØMPER

2. sortering – khaki og sorte ÷ **33 1/3 %**

WILSON-KNICKERS

i den gamle heluldne kvalitet
kun i livvidde 68–72–74–76 cm **39.50**

REGNFRAKKER

sorte vinyl på lærred **29.85 34.85**
lg. 110–115 cm og voksne **19.85 24.85**

2. sortering

SOVEPOSER

LAMA »Dynella« 170 cm + hovedpude
og fodstykke – voksen str. før 128,00 nu **98.00**

Heldun – grøn cambric før 123,00 .. nu **88.00**

POSETÆPPER

150 × 200 cm
LAMA-krølduld med pletter alm pris 84,00 kun **48.00**

SKULDERTASKER

Ima grå ravndugstaske m. lynlås-lomme
str. 28 × 20 × 8 cm **11.85**

KNIVE til halv pris – kraftig 10 cm. arbejdskniv m. stort blad
skæfte af træ med indlagt messinganker kun **3.85**

SKISTØVLER – restpar som foto

i størrelserne fra 1 = 33, til 7 1/2 = 41 – før 66,00 – 88,00
Ima randsyede juchten – brune og sorte nu **49.50 69.50**

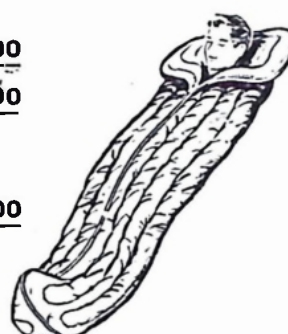
VILLATELTE – model 1961 – til lave vinterpriser

Gaskogere 19,85 – Benzinkogere . 19,85 – 29,85

Teltsenge – 3 delte med stribet stof 39,50

LUFTMADRASSER

nye, 2. sortering
kr. 42.00

Spejdernes Magasin
Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Søgade 112, København Ø . Øbro 38
Spejdersport
Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Søra
Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666
Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8–16, Lørdag 8–12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:
Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:
Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:
Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger